Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	11CoPr/2/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5312205624
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eva Malíková
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2013:5312205624.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľky: Mgr. O. A., nar. XX.X.XXXX, bytom M.R.S. XXXX/XX, T., zastúpenej JUDr. Vlastou Lehutovou, bytom F. XXXX/XX, G. D. O., proti odporcovi: Mesto Čadca, so sídlom Námestie slobody 30, Čadca, IČO: 00 313 971, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, o odvolaní odporcu proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 16Cpr/2/2012-49 zo dňa 18.1.2013, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporcu zo dňa 14.12.2011 doručené navrhovateľke dňa 14.12.2011 je neplatné, vo výroku III. o trovách konania a vo výroku IV. o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok z r u š u j e a v r a c i a okresnému súdu v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie.

Rozsudku okresného súdu sa vo výroku II., ktorým návrh na určenie, že pracovný pomer medzi navrhovateľkou a odporcom naďalej trval, zamietol, s a n e d o t ý k a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd vyslovil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporcu zo dňa 14.12.2011 doručené navrhovateľke dňa 14.12.2011 je neplatné, návrh na určenie, že pracovný pomer medzi navrhovateľkou a odporcom naďalej trvá zamietol, žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania, odporcu zaviazal povinnosťou zaplatiť súdny poplatok z návrhu 99,50 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z dôvodov rozsudku vyplýva, že podniková kolektívna zmluva ako zmluva uzatvorená podľa príslušných ustanovení pracovného práva - Zákonníka práce a zákona o kolektívnom vyjednávaní, za subsidiárnej pôsobnosti Občianskeho zákonníka, je dvojstranným právnym úkonom, uzatváraným medzi zamestnávateľom a príslušným odborovým orgánom, čiže kolektívnu zmluvu možno považovať za dvojstranný právny úkon. Obsah tohto právneho úkonu totiž vychádza z autonómneho postavenia zmluvných partnerov a z princípu zmluvnej voľnosti. Predmetom jej úpravy je okrem iného aj výhodnejšia úpravy v porovnaní so zákonom. Po podpísaní sa kolektívna zmluva stáva záväznou s rovnakými právnymi následkami ako zákon. Má normatívny charakter, ktorý jej dáva jej obsah (úprava pracovných a mzdových podmienok, podmienok zamestnávania a iné). Z kolektívnej zmluvy vznikajú práva a povinnosti tak subjektom, ktorý ju uzavreli, ako aj individuálne neurčeným subjektom - zamestnancom. Podľa prvostupňového súdu bolo povinnosťou zamestnávateľa prerokovať výpoveď danú navrhovateľke so SOO, nakoľko táto výpoveď prerokovaná nebola, je s poukazom na dohodu zmluvných strán a to čl. 10 ods. 1 Kolektívnej zmluvy na rok 2011 neplatná. Preto súd návrhu navrhovateľky v časti o určenie, že výpoveď odporcu zo dňa 14.12.2011 je neplatná, vyhovel.

Prvostupňový súd ustálil, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľke bola dňa 14.12.2011 daná na pracovisku výpoveď podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z.z., a to

z toho dôvodu, že na základe písomného rozhodnutia zamestnávateľa Mesta Čadce o organizačnej zmene zo dňa 20.10.2011 účinnej od 1.11.2011 došlo k zmene organizačnej štruktúry Mestského úradu Čadca a k zníženiu počtu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce, v dôsledku ktorého sa mala navrhovateľka stať nadbytočným zamestnancom. Taktiež nebolo sporné ani to, že zamestnávateľ oznámil navrhovateľke, že nemá žiadne voľné pracovné miesto. Nemá možnosť ju ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas a nemá ani inú vhodnú prácu, na ktorú by ako zamestnanec mohla prejsť alebo sa podrobiť príprave na ňu.

Ďalej prvostupňový súd uviedol, že medzi účastníkmi je sporné, či bolo povinnosťou zamestnávateľa prerokovať výpoveď navrhovateľky so SOO Mesta Čadca a či neprerokovanie tejto výpovede má za následok neplatnosť výpovede. Medzi účastníkmi je teda sporné, či výpoveď bolo potrebné prerokovať so zástupcami zamestnancov a v prípade ak táto výpoveď prejednaná nebola, či to má následok neplatnosť výpovede. Pri posudzovaní tohto problému súd vychádzal zo súčasných platných právnych úprav a to najmä zo zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, ktorý v § 4 ods. 2 písm. a) uvádza, že neplatná je kolektívna zmluva v tej časti, ktorá je v rozpore s právnymi predpismi. Keďže v čase uzatvorenia kolektívnej zmluvy, na ktorú sa navrhovateľka odvoláva, bol iný právny stav v hlavnom pracovnoprávnom predpise, ktorý ovplyvňuje obsah kolektívnej zmluvy a to v samotnom Zákonníku práce, zaoberal sa jednotlivými ustanoveniami platnej a účinnej kolektívnej zmluvy s novým znením Zákonníka práce.

Z odôvodnenia rozsudku odvolací súd zistil, že prvostupňový súd citoval ustanovenia právnych predpisov, ktoré použil v rámci odôvodnenia rozsudku, a to § 229 ods. 4 písm. a) Zákonníka práce, § 34 Občianskeho zákonníka, § 18 Zákonníka práce. Ďalej poukázal na ust. § 231 ods. 1, 2 Zákonníka práce, kde podľa odseku 1 - odborový orgán uzatvára so zamestnávateľom kolektívnu zmluvu, ktorá upravuje pracovné podmienky vrátane mzdových podmienok a podmienky zamestnávania, vzťahy medzi zamestnávateľmi a zamestnancami, vzťahy medzi zamestnávateľmi alebo ich organizáciami a jednotnou organizáciou alebo viacerými organizáciami zamestnancov výhodnejšie, ako ich upravuje tento zákon alebo iný pracovnoprávny predpis, ak to tento zákon alebo iný pracovnoprávny predpis výslovne nezakazuje alebo ak z ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchýliť; podľa odseku 2 v kolektívnej zmluve je možné dohodnúť pracovné podmienky vrátane mzdových podmienok a podmienky zamestnávateľa odchylne ako podľa ods. 1, na základe a v rozsahu podľa § 45 ods. 5, 6, § 62 ods. 9, § 63 ods. 3, § 97 ods. 12 a § 141a ods. 1. Prvostupňový súd konštatoval, že znenie odseku 1 je zhodné s predošlým znením prvej vety pôvodného znenia § 231 ods. 1 ZP. Pokiaľ ide o tie záväzky kolektívnej zmluvy, ktoré upravujú pracovné a mzdové podmienky výhodnejšie a novela ich nezakazuje, sú tieto platné. Vyplýva to aj s ustanovenia § 252 g) ods. 1 Zákonníka práce - prechodné ustanovenie účinné od 1.9.2011, podľa ktorého - ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.9.2011. Právne úkony urobené pred 1.9.2011 a nároky, ktoré z nich vznikli, sa posudzujú podľa právnej úpravy účinnej do 31.8.2011.

Prvostupňový súd skonštatoval podľa § 4 ods.1 písm. d) Zákona o súdnych poplatkov je navrhovateľka oslobodená zo zákona od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou a o nárokoch, ktoré súvisia s týmto rozviazaním. Vzhľadom k tomu, že v časti výroku o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru bola navrhovateľka úspešnou, zaviazal súd odporcu k úhrade súdneho poplatku za podaný návrh vo výške 99,50 eur.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie odporca, že s uvedeným rozsudkom nesúhlasí, a to z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O.s.p. v spojení s § 221 písm. ods. 1 písm. h) O.s.p.. Uviedol, že súd konštatoval, že predmetná výpoveď nebola zo strany odporcu ako zamestnávateľa vopred prerokovaná s odborovým orgánom a z toho dôvodu je neplatná, keďže § 74 Zákonníka práce v znení platnom do 1.9.2011 takúto povinnosť ustanovoval. Odvolateľ poukázal na to, že uvedené ustanovenie bolo zrušené novelou č. 257/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2011, teda predtým, než bola navrhovateľke doručená výpoveď zo dňa 14.12.2011, ktorá je jednostranný právny úkon urobený po 1.9.2011. Ďalej poukázal na to, že pokiaľ sa súd odvoláva na odlišnú úpravu v kolektívnej zmluve na rok 2011 uzavretú medzi odporcom ako zamestnávateľom a Slobodnou odborovou organizáciou Mesta Čadca zo dňa 13.1.2011, treba vziať do úvahy rozhodnutie R 7/1994, z ktorého vyplýva, že kolektívnou zmluvou nemožno rozšíriť účasť odborového orgánu pri rozviazaní pracovného

pomeru s účinkami na platnosť právneho úkonu mimo rámca ust. § 59 Zákonníka práce (v súčasnosti § 74 ZP). Zároveň v tejto súvislosti poukázal jednak na ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, ktorý stanovuje, že neplatná je kolektívna zmluva v tej časti, ktorá je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, jednak na ust. § 17 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého právny úkon, na ktorý neudelili predpísaný súhlas zástupcovia zamestnancov, právny úkon, ktorý nebol vopred prerokovaný zo zástupcami zamestnancov, alebo právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. Okrem toho namietal, že dňa 19.10.2011 odporca ako zamestnávateľ so zástupcami SOO Mesta Čadca prerokoval v súlade s § 237 Zákonníka práce organizačné zmeny a s ním súvisiace otázky, o čom bol spísaný záznam. Nakoniec vyslovil záver, že v konaní bolo preukázané, že výpoveď odporcu zo dňa 14.12.2011 spĺňala všetky hmotnoprávne, ako i procesnoprávne náležitosti.

K podanému odvolaniu podala písomné vyjadrenie navrhovateľka, v ktorom navrhla potvrdiť rozsudok prvostupňového súdu, s ktorého odôvodnením sa stotožnila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Rozhodnutie okresného súdu je nedostatočne odôvodnené čo do právneho posúdenia veci, a preto nepreskúmateľné.

Súd prvého stupňa správne konštatoval, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľke bola dňa 14.12.2011 daná na pracovisku výpoveď podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z.z., a to z toho dôvodu, že na základe písomného rozhodnutia zamestnávateľa Mesta Čadce o organizačnej zmene zo dňa 20.10.2011 účinnej od 1.11.2011 došlo k zmene organizačnej štruktúry Mestského úradu Čadca a k zníženiu počtu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce, v dôsledku ktorého sa mala navrhovateľka stať nadbytočným zamestnancom. Taktiež nebolo sporné ani to, že zamestnávateľ oznámil navrhovateľke, že nemá žiadne voľné pracovné miesto. Nemá možnosť ju ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas a nemá ani inú vhodnú prácu, na ktorú by ako zamestnanec mohla prejsť alebo sa podrobiť príprave na ňu. Ďalej prvostupňový súd správne uviedol, že medzi účastníkmi je sporné, či bolo povinnosťou zamestnávateľa prerokovať výpoveď navrhovateľky so SOO Mesta Čadca a či neprerokovanie tejto výpovede má za následok neplatnosť výpovede.

Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že okresný súd uviedol viacero východísk a konštatovaní, ktoré vo všeobecnej rovine sú vecne správne, ale tieto náležitosti na konkrétnosti súdenej veci neaplikoval, resp. z odôvodnenia napadnutého rozsudku táto aplikácia nie je dostatočne zrejmá. Súd má tým na mysli predovšetkým tú časť odôvodnenia rozhodnutia, ktorá sa týka citácie právnych predpisov, ktoré aplikoval na daný prejednávaný prípad a z ktorých vyvodzoval právne závery. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na skutočnosť, že z odôvodnenia daného rozhodnutia nie je dostatočne zrejmé, ako aplikoval prechodné ustanovenia Zákonníka práce, na ktoré poukazuje, keď konštatuje, že „znenie odseku 1 je zhodné s predošlým znením prvej vety pôvodného znenia § 231 ods. 1 Zákonníka práce“. Pokiaľ ide o záväzky z kolektívnej zmluvy, ktoré upravujú pracovné a mzdové podmienky výhodnejšie a novela ich nezakazuje, sú tieto platné, čo vyplýva aj z ust. § 252g ods. 1 Zákonníka práce - prechodné ustanovenie účinné od 1.9.2011, podľa ktorého ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.9.2011“. Nie je dostatočne zrejmé v kontexte citovaných použitých právnych noriem bez označenia účinnosti, v ktorom právnom režime súd posudzoval prejednávaný prípad. Okrem toho prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal právnou argumentáciou odporcu vo vyjadrení k žalobe, kde uviedol, že uvedené ustanovenie § 74 Zákonníka práce, účinného do 30.8.2011 bolo zrušené novelou č. 257/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.9.2011, teda predtým, než bola navrhovateľke doručená výpoveď zo dňa 14.12.2011, ktorá je jednostranný právny úkon urobený po 1.9.2011. Tiež sa nezoberal tým, že odporca poukázal na rozhodnutie R 7/1994, z ktorého vyplýva, že kolektívnou zmluvou nemožno rozšíriť účasť odborového orgánu pri rozviazaní pracovného pomeru s účinkami na

platnosť právneho úkonu mimo rámca ust. § 59 Zákonníka práce (v súčasnosti § 74 ZP). Zároveň v tejto súvislosti poukázal jednak na ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, ktorý stanovuje, že neplatná je kolektívna zmluva v tej časti, ktorá je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, jednak na ust. § 17 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého právny úkon, na ktorý neudelili predpísaný súhlas zástupcovia zamestnancov, právny úkon, ktorý nebol vopred prerokovaný zo zástupcami zamestnancov, alebo právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis. Tiež z rozhodnutia nevyplýva, že by sa okresný súd zaoberal námietkou odporcu, ktorý namietal, že dňa 19.10.2011 odporca ako zamestnávateľ so zástupcami SOO Mesta Čadca prerokoval v súlade s § 237 Zákonníka práce organizačné zmeny. Pri vyhodnocovaní dôkazov okresný súd nepostupoval v zmysle § 132 O.s.p., preto ním vykonané hodnotenie dôkazov vo väzbe na ním prijaté závery nebolo možné podrobiť prieskumu odvolacieho súdu, a preto tieto závery boli krajským súdom vyhodnotené ako predčasné. Je potrebné zdôrazniť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nebolo možné odvolacím súdom preskúmať konkrétne skutočnosti ohľadne aplikácie prechodných ustanovení, z ktorých skutočností okresný súd vychádzal, ktoré považoval za preukázané pri svojich záveroch, a to z dôvodu absencie konkrétnych údajov viažucich sa k posudzovaniu uplatnených ustanovení Zákonníka práce s uvedením ich účinnosti. Takisto nebolo možné preskúmať, ako sa vyporiadal s vyššie citovanou právnou argumentáciou odporcu.

Ústavný súd SR vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, tzn. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (uznesenie z 3.7.2003 sp.zn. IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny stav (uznesenie z 23.6.2004 sp.zn. III. ÚS 209/04).

Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Sudca sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania, okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, tak takáto vada zakladá zároveň aj dôvodnosť podaného opravného prostriedku.

Pokiaľ okresný súd nedostatočne odôvodnil právne závery ohľadne citácie právnych predpisov, ktoré aplikoval na daný prejednávaný prípad a z ktorých vyvodzoval právne závery, z ktorých nie je dostatočne zrejmé, v ktorom právnom režime súd posudzoval prejednávaný prípad, a keď sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal právnou argumentáciou odporcu vo vyjadrení k žalobe, tak tieto pochybenia sa nevyhnutne premietli i do roviny právneho hodnotenia a následne rozhodnutia okresného súdu a viedli krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je predčasné. Krajský súd za tohto stavu akcentuje, že v danom prípade absenciu dostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nemôže preklenúť krajský súd doplnením odôvodnenia napadnutého uznesenia v rámci konania o odvolaní odporcu.

Pokiaľ by teda odvolací súd posudzoval prejednávanú vec za situácie, kedy použil prvostupňový súd všeobecne (vecne správne) formulácie a závery, ktoré dostatočne a jasne nevysvetlil najmä z pohľadu aplikovaných právnych predpisov, ale aj vyporiadania sa súdu s právnou argumentáciou odporcu, došlo by k porušeniu všeobecného pravidla, v zmysle citovaného rozhodnutia ústavného súdu, kedy je konanie vždy dvojinštančné.

Pri konštatovanom zistení nedostatočného odôvodnenia vyvodených záverov k aplikovaným ustanoveniam, potom odvolací súd konštatoval nesúlad danej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., čo naplnilo dôvod zrušenia rozsudku okresného súdu v rámci § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., t.j. z dôvodu odňatia možnosti odporcu konať pred súdom. Na túto zistenú vadu prvostupňového konania musí odvolací súd prihliadnuť, a to i ex offo, súčasne z vyššie uvedených dôvodov došlo i k naplneniu ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. pre zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. pre vrátenie veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní sa okresný súd bude dôsledne zaoberať aplikáciou použitých ustanovení Zákonníka práce (vrátane vymedzenia ich účinnosti) tak, aby bolo dostatočne zrejmé, v akom právnom režime súd posudzoval prejednávaný prípad. Okrem toho prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí bude zaoberať právnou argumentáciou odporcu vo vyjadrení k žalobe, tiež sa bude zoberať argumentáciou odporcu ohľadne použitia ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, ktorý stanovuje, že neplatná je kolektívna zmluva v tej časti, ktorá je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi v súvislosti s ust. § 17 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého právny úkon, na ktorý neudelili predpísaný súhlas zástupcovia zamestnancov, právny úkon, ktorý nebol vopred prerokovaný zo zástupcami zamestnancov, alebo právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis (ide o kogentné ustanovenie). Tiež sa bude musieť okresný súd vyporiadať s námietkou odporcu, ktorý namietal, že dňa 19.10.2011 odporca ako zamestnávateľ so zástupcami SOO Mesta Čadca prerokoval v súlade s § 237 Zákonníka práce organizačné zmeny. Následne vyhodnotí všetky dôkazy a zdôvodní, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých záverov vychádzal a ako ich skutkovo a právne vyhodnotil, a to nielen vo všeobecnej rovine. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlí tak, aby z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývala jednostrannosť, a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Odvolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o výrok II. rozsudku, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh na určenie, že pracovný pomer medzi navrhovateľkou a odporcom naďalej trvá, tento výrok nebol napadnutý odvolaním, a preto sa ho rozhodnutie krajského súdu nedotýka. Zrušil však výrok odvolaním nenapadnutý, ktorý sa týkal trov konania, s tým, že ide o výrok, ktorý je závislý od výroku vo veci samej a v takomto prípade ho bolo nutné zrušiť.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.